

בתנועה הרפה של עץ הפקאן

עטלף

כְּשֶׁהרוּחַ שׁוֹרְקֵת בְּעֵץ הַחֲרוּב אֶת לְשׁוֹן
הֶפֶה שֶׁל אֲמִי, אוֹמֶרֶת אֶת שְׁמִי בְּבֵית
נְטוּשׁ שֶׁכָּל רֵעֵפִיו נֶאֱכָלוּ, הָאֶפִירוּ,
הַצְמִיחוּ טַחֵב סָגֵל מִמְרַצְפוֹתַיִו הַקְרוֹת,
עֵטְלָף מִתְהַפֵּף עַל רֵאשׁוֹ, מִבֵּיט בְּעוֹלָם
נֶגֶד כַּח הַמְשִׁיכָה, תְּלוּי כְּמוֹ תַקְוָה
אֶרְכָּה וּמְעַרְפֶּלֶת, עַל פֶּתַח חֵלוֹן שֶׁקָּרַס וְנִקְרַע.
אֲנָשִׁים לֹא חַיִּים בְּאֲנָשִׁים אַחֲרֵים, לֹא
בְּפֶרְחִים, גַּם לֹא בְּשִׁמְשׁוֹ. אוֹלֵי רַק בְּאֶרֶץ
אַחֲרֵת. אֶת אָדָם אַחֵר. הִיא מֵתָה.

אתמול

הַכֹּל הָיָה בְּבֵית הַשְּׁמוּשׁ, בְּצוֹאָה,
בְּרִכּוּשׁ הַמְשִׁתֵּף שֶׁל שְׁנֵינוּ, בְּתַנוּעָה
הֶרְפָּה שֶׁל עֵץ הַפֶּקָאן הַמְטַפֵּס אֶל
סֵף הַשֶּׁמֶשׁ. יוֹם אֶחָד עֲמֻדַת עוֹרֶת
עַל סֵף הַכְּנִיסָה לְחֹדֶר הַרִיק, אֲמַרְתְּ
דְּבָרִים מֵתוֹךְ בֶּשֶׁר הֶפֶה, גִּלְגֵּלֶת מְסַפְרִים
בְּעֵצָם הַלֵּב, תַּרְגִּילֵי מִתְמַטִּיקָה גְדוֹלִים.
הַשְּׁמוֹת הַחֲלִיפּוֹ בֵּינֵינוּ בְּמַהִירוֹת שֶׁל
קוֹל בְּתוֹךְ פְּלֻדָה מוֹצֵקָה, אֲנִי הֵייתִי
אֶת וְאֶת אֲנִי בְּאַחַת; הַיָּד, הַשְּׁעֵר,
הַשְּׁמֵלָה, הַזֶּקֶן הָעֵבֶה, הַכֹּל הַתְּגִלָּה
מוֹלְנוּ: אֵין נְשִׁמָּה, רַק מָה שֶׁנִּקְלַע
בְּסִלִּיל זְכָרוֹן, רַק מָה שֶׁהֵנוּ אֶתְמוֹל.

אולר

היינו שכורים מבקר. סתו עכשו
ורית לילה פושט ונמרח על חלונות
הבית. הזריחה לא נגמרת, היא עולה
ובוערת, מרעידה זרועות אש בלב
האדמה. את נחמה אחרת, אני רק
אנה שפרתה את עצמה מן הגוף –
נשכבה ערמה בתוך כנרת דבורים;
עקיצות מברזל. נטיפי דונג רותחים.
הדרך שלנו נסגרת בחשך כמו אולר.
את יודעת, אין ישועה. הסוף תמיד מר.

ראי

עכשו אתה ישן לאט, גב כמוש.
כמעט אפשר לשמע רשרוש עצבים
במסלות השנים, חלומות
זורמים בחשש אל הראש המגיד,
כמו כף רגל המחלימה מנקע,
מנסה ללמד תנועות מחדש, להזדחל
בתוך הכאב העדין מבלי להחבל.
הבקרים שחולפים בחלון נבטים רק מן
העינים שלי, אור חודר זכוכית רפה,
קרב זוהרת ללא טפת דם בקצה.
אולי בכלל ראי גדול עומד בינינו?
אדם שרואה את עצמו וחושב שהוא
איננו, זה רק האחר מדבר מגרוננו.
לא יבואו ימים טובים.
אפלו צלך הוא אדם שנשבר ונבלע
בכשר הרצפה.